

Poustevník na skále svatojanské.

Roman z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

Takový byl můj život! A předtím jsem jen tak slábil jako býval mnohdy jiný. Vlastní moje ruka nesvalila na mne oči události. Ale bídná moje slabost nebyla připravena pevnými údaji. A tak se stalo, že jsem byl za to uvřazen do pout hříchů jiného člověka...

Totéž hrozné: hrál jsem v tomto smutném dramatu pouze úkol nástroje.

Henrika byla pře-sváděna, že nemůže hloupat u mne ničeho leč největší ošklivost. Z vědomostí sdělila mně, že Richardův dopis Leopoldině připravil tuto o poslední jiskřičku rozumu, kterou zpráva o jeho smrti u ní ještě zanechala. Hrozné vědomí, že vlastně ona sama tím, že nevyhověla jeho prosbě, aby se vrátila, byla příčinou krvavého konce, jakož i trapná myšlénka, že Richard odešel na věčnost v domo-uce o její vinně, dodala jí poslední ránu: v dvaceti letech byla za živa pohřbena mezi zdi ústavu choromyslných, odkudž vyšla teprve po mnohaletém zápase, aby se zase spojila se svým miláčkem.

Když jsem se uzdravil, byl jsem poháněn před soud. Richardovo psaní bylo prostřednictvím Henrika došlo k soudu, neboť její nenávisť k Leopoldině dosud nevyhasla: pověst ubohé měla být úplná zničena a můj poměr k oběma manželům měl přijít úplně na pokoj.

Nicméně nenašlo se důkazů z této smutné záležitosti: nemohla se vyjasnit. Tvrdilo se, že Richard padl v souboji mezi námi v jeho pokoji, a toto předpokládání odůvodňovaly však pistole nalezené v pokoji.

Těž však bylo pokládáno za možné, že jsem beze všech příprav ho střílel a že po té donucen svědomím chtěl jsem se sám přivést o život.

Jiní však pokládali za pravděpodobnější, že Richard vystřelil obě rány. Konec dopisu jeho manželce dokazoval zjevně, že měl tento úmysl již dříve.

Když takto uplynul celý rok, byl jsem konečně odsouzen pro pokus sebevraždy a nabyl svobody, avšak celá záležitost posunula se do budoucna.

Moje čest byla navždy poskvrněna.

Vrátil jsem se na svůj starý Helgenas, uzavřel se úplně od světa, nestýkal jsem se s nikým, nemluvil s nikým, leč s Igneliem, a byl jsem v pětadvaceti letech tělesně i duševně samotářem, člověkem se skrývajícím srdcem, bez nadějí, bez budoucnosti — a což bylo nejhorší — bez klidného svědomí.

A předtím když z tohoto trapného života musil jsem se chvítit, kdykoliv mohla se sporná záležitost obnovit. Možná, že sluha spravedlivosti někdy zase kus za kusem bude odhalovati obraz smrti který v mém nitru byl ukryt.... Možná, že zase jednou uslyším cizí rty s hostejným chladem zveselovací jméno Leopoldina a Richardovo. Na své vlastní jsem při tom ani nepomyslil.

Ó, tato věčná myšlénka byla by bezmála spálila můj mozek v popel....

Neurčitá touha, vyvolaná pevnou vůlí nebyť pohádkou a znenáctnou vč než už jsem byl, přeměnila se konečně ve fixní ideu žiti od této chvíle jako poustevník.

Dal jsem si proto zaříditi dvě komůrky v severní straně věže, a to byla jediná zábava, která mohla na nějakou dobu zaměstnat mé myšlénky.

V těchto komůrkách, odkudž měl jsem ve vlastních mozkových mezích obraz svého vnitřního života, uzavřel jsem se od velkého světa, hostejný k různému vysvětlování tohoto dobrovolného uvěznění.

Chtl jsem zkrátka mít místo, kde bych se mohl nevyrušovaně žít svým trápením — vřítkami svědomí, jímž jsem byl ustavičně drážděn k ošklivosti nad sebou samým a veškerým lidstvem.

Moje zdraví se tím pomalu pochromalo. Skončil se brzo mé trápení?

Ó, nikoliv, neskončil! Za to se však moje mysli poněkud tak pomatila, že jsem se hrozil děsné možnosti, že bych i já se musil odstěhovat do podobné budovy, jaká přijala Leopoldinu.

Neprotivil jsem se již prosbám Igneliem, aby šel se mnou plaviti, abych odejel do ciziny.

Nyní vrhl jsem se z jedné krajnosti do druhé. A spojením tisíceřech zábur bylo mi zbraní, které jsem se zmocnil, bych zabral pokoušitele na útek.

Ale bylo kdy dobytí vítězství takovými zbraněmi?

Zapadalo-li večerám slunce nad požárům orgů, vynořoval se již mrazivý chlad a zhouba rána pro duši. A teprve prchala ona opět do své opavilné osamocnosti.

Deset let vlekl jsem se tímto střípavým životem trapnější než člověk obtížen všemi těmi zločiny, které na mne byly svaleny.

V té době byl jsem několikrát ve Švédsku, ale trávil jsem tenkrát obyčejně čas ve svých věznicích komůrkách.

Ve všem, co se týkalo majetku, vřádl Ignelius podle své libosti.

Mezi všemi pobloudivými rády, které mne v té době navštívily, vznesla se i myšlénka, že bych měl odezdat Helgenas jinému majetníkovi, a vydávaje se za mrtvého, nechat jej děditviti přeji na bratrance, tehdejšího nadporučíka barona Arnolda von U., jediného člověka vedle Ignelia, k němuž jsem měl dluha a přátelství, neboť když se ode mne moji bývalí přátelé odvrátili, přišel on najednou a nabízel mně svou společnost, své přátelství, svou útěchu, ačkoli jsem nechtěl, aniž mohl užít jeho ochoty.

Když takovým krokem předpokládám budoucnost, domníval jsem se, že se alespoň zbavím strachu, že se musím znova dostavit před soudnou stolicí: Henrika, má za přisahání nepřítelkyň, žila ještě.

Tento úmysl nebyl by se vlastně nikdy uskutečnil, kdyby se můj osud nebyl posměl tak, že jsem v něm vlastně ve výhodě.

Opět uplynulo několik let.

Nešťastná, zničená Leopoldina odpočívala už dávno v hrobě, který jí mě poblouzení připravilo. Henrika zmizela z kraje, kde se ony trapné události přihodily, a netrvalo dlouho, kdy jsem se dovedl, že i ona je mrtva.

Oua, ta turie, vyvrhel z pekla, žila konečně skládát útyky ze svých činův a z jejich následků.

Počtl jsem nyní zvláštní odlehčení, zanechal jsem svého též-kavého života, svých smutných věznic komůrek a odstěhoval jsem se zase do bytu, který jsem za svých lepších dob obýval.

Někdy přijímal jsem též návštěvy z nashloukavým radám starého Ignelia, abych se oženil a započal nový život.

Kam jsem se však měl vrhnout v takovém návrhem? Mé neštěstí bylo dostatečně známo, než abych se mohl pokusit získat si některé dcery mého stavu. A ať bych si byl vyvolil manželku z kteréhokoliv stavu, domníval jsem se, že nebudu moci žádná nabídnout, by se mnou sdílela jméno, které získalo takové hanebné pověsti.

Má opuštěná samota a má přítomnost touha ještě jednou přitknout k lidstvu zvěstily konečně nad jakýmkoliv rozpakováním.

Zahájil jsem korespondenci s jedním sousedem, schudlým šlechticem, majícím dcera, kterouž jsem byl několikrát viděl, a která, jak jsem soudil, měla dohrádku a milou povahu. Kojil jsem se naději, že jejich chudoba nakloní je mému návrhu. Ale jak krutě byl jsem sklamán! Zde máš chladnou, urážlivou odpověď, kterou mně poslali:

Jsem chudý člověk, pane barone, ale moje dcera bude mít věnem neposkvrněné jméno, a proto nezalže mně, pane barone, že i já jímž tyž nárok u jména, kterého se jí má přilít dostat, až odložím jméno svého otce.

Dovedeš si asi představit, jaký účinek na mne toto psaní mělo, Georgu!

Moje stará roztrpčenost proti lidem znova procitla.

VI.

"Nuže, milý synu, nyní jsi přehlédl prouč část mého života. Vidíš jsi, jaké nedohledné následky zanedbaná pšnost k prvním nebezpečným dojmům na mne ránu za ránu svalovala.

Toto byla má viditelná, světu známá historie.

Vyšechni nyní drnou, kteréž nikdy před tím nepokročila hranic mého vlastního světa, historii, která provdží zůstanit jen mezi mnou a tebou!

Čtrnáct let uplynulo od doby, kdy vycházelo slunce nad krvavým jitem na Sorgeníri....

V posledních dvou letech opu- stl jsem Helgenas.

Teprve procitla v mém nitru podivná touha uvřítit hrob Richardův a Leopoldinův a pomodlit se nad jejich popelem.

Ignelius, který nepozoroval ú- spěchu svých cest, nyní nebyl nikdy klidným, dokud neměl mne ve svých, protivil se silně tomuto odněmu úmyslu.

Ale moje nová touha byla mnohem silnější než všechny jeho dáv- vody a prosby. Musil jsem se roz- hodně vydat na cestu.

A odjel jsem.

Tentokrát nedal jsem se směr- em, jakým jsem jindy jezdíval, nýbrž zabohá jsem víc do země, abych se poněkud připravil na sledování se s místem, než nemělo vyhlédit rány mého srdce (ty ostat- ně nevyhlédí se nikdy), nýbrž na- opak je ještě více zakrývat.

Měl jsem přičin se domnívat, že čtrnácti roků do té míry změnilo můj neuvěřek, že setkám-li se s nějakým známým z dřívějšíka, mohu být jist, že nebudu pozna- ně. Ale toho rozhodně bylo zapotře- bí pro tuto jízdu, byla úplná změ- na jména a stavu. Jmenoval jsem se Letslerem a cestoval jsem pouze za tím účelem, abych po- znal kraj....

Nechci se zdržovat při nepat- rných podrobnostech aneb dojmech, které ona cesta vyvolala.... Chvátám k posledním vývoji.

Jednoho rána vydal jsem se před východem slunce, abych za nepřehlédnutí doby dse mohl od- slouvat, z nachleu na cestu, a přece neoblažoval dlouho zemí svým blahodárným světlem, když jsem kráčeje po příjemných okli- kách lesní stezky — povoz jel na- před — najednou ocitl se uprostřed dosti volné prostoty, na níž něko- lik rozestavených lavíček dokazo- valo, že jsem nedaleko nějakého státní.

S návrhí, na němž jsem stál, se musím daleký rozhled po údolí. Zablhl jsem pěkný domek ob- klopený zahrádami.

Byl bych zajisté pokračoval zase ve své cestě, kdybych nebyl najednou upoután zjevem, který na mou mysl v té době neobyčejně přišnou měl blahý úšinek.

Byl to zjev takřka vyjasněné slinosti mladé dívky, který opět rozucehlv mým ušlechm srdcem.

Oněměl jsem zprvu tímto do- jmem se, ale co nevidět domníval jsem se, že mu rozumím. Tato mladá dívka, která nedávno opu- stila říši dětství, a proto s upří- mou srdečností a s nevinnou mluvič- ky ze všech jejích tahů obličeje mohla být počítána mezi šťastné lidi, zdála se být tak skličovaná a roz- laděná, když se blížila po stezce ze zahrady k lesnímu parku, že její tváře nemohly nikdo viděti po- lity slzami, aby si při tom hned nepřál, by jí je mohl osušiti.

Když došla k lavíčkám, usedla na jednu. A pohličeje s vroucním, prosebným pohledem k obloze, nepozorovala, jak lehký slavný kloubček, jehož stuhu uvolnila, semekel se jí s hlavy a uvolnil bohaté vrkoče jejích vlasů lesknoucí- cích se jak zlato slunce a vlnících nyní volně dolů po její světlé po- stavě.

Nevěděl jsem, je-li to skuteč- nost, aneb zase nějaká vidina, kterým jsem byl ustavičně vyasa- zen, nicméně domníval jsem se, když jsem viděl tento obličej, tuto hlavu prostou vši pokrývky, že maš ona připomíná podobu jediné ženy, kterou jsem kdysi zbožičko- val a která se stala věčným nešť- stím mého života.

Ale odkud vznikla tato fantazie? Vždyť tento živý anděl nepodo- bal se přece ono nebožce.

Netrvalo dlouho a pověsil jsem si, že ona někdo očekává.

Její pohledy tékaly ustavičně s úzkostným neklidem jinam, než odkud přišla, a brzy běžela jí vstříci jiná mladá dívka, do jejížho- náručí se vrhla, povolivši zcela proudit svých slz.

Můj Bože, jak se dnes tvářís nešťastnou ubohá Nicolino! řekla dívka právě přichozí.... Co ti schází?

A Nicolina (slyšíc toto jméno, Georgu) odpověděla hlasem pro- zrazujícím houbku a pravdu jejích slov:

Mně schází všechno, matka, otec, sestra, bratr — mně schází především přátelské srdce! Kdy- bych neměla tebe, pak... ale jak mžemž být často posoupil!

Máš pravdu: a pro tebe nenávi- díš takřka tvou pokřtečkou starou paní.... Jsem přesvědčena, že se dnes něco zvláštního přihodilo.

Je těžko sčítovat si na toho, který nám prokázal dobrodiní!

Lež tyš nad mím svědomím! Kdo by neznal jejího pobožněst- káství: všem lidem mláti o kře- stánské povinnosti, že se musíme zástat těch, kteříž nemají ochrany na světě, ale jak sama plní tyto povinnosti, když jí ovšem nikdo nevidí, u tebe bezbranně!

Ach to vše nernaměná nic proti- tomu, co si vymyslila: chce mně přitnout k sňatku — který si oškli- vim a nikdy neuzavru — představ si, s tím ošklivým, starým baro- nem G., kterýž jest rovněž tak pobožněstkář jako ona.

Chraň tě nebe!

Ó, kéž by se to vypínilo! Ale včera mně ozámila, pohlednuvši na mne pohledem, kterému jsem velmi dobře porozuměla: Nepo- slechně-li mne, počtíš následky svého odmítání. Po takové hrozbě vím už, co mne očekává. A nemám nikoho na tom širém, širém světě.

Pochopíš asi, milý synu, dojmů, které se mne při těchto smutně- pronesených slovech zmocnily! Tato mladá slinčá bytost neměla nikoho na světě na koho se spo- lehnout — rovněž já jsem neměl nikoho.

Čítal jsem tenkrát sedmatřicet let, přežil jsem již bouře vášni, byl jsem obražen proti stěslám lásky — jak by se tyto ostatně mohly zachytit v srdci vypráhlém a prázdném jako poušť?

A přec počtl jsem eos trpce blahého, co mně dlouho bylo ne- známo.

Dávěrná přítelkyň měla pro ni- sice vidná slova, avšak málo úštiny.

Nicolina brzo osaměla se svými starostmi.

Nemohl jsem odolat touze, abych se k ní nepřiblížil; pozdra- vil jsem ji tak uctivě, že mladá dívka, která zprvu zděšením po- ustala, zase uklidněně usedla, při- čemž pozorovala se zvláštním sympatickým pohledem můj obli- čeje, v němž ona, která se již sama naučila znáti trápení, ležce mohla poznati stopy hlubokého a nevy- léčitelného neštěstí.

Když, milý synu, nepovádám to zřetm, nýbrž proto, abys po- chopil, jak bylo možno, že mladá dívka utkvěla na mně svými po- hledy — kdysi nazývali mne mužem neobyčejně krásy, ale až květ její dávno už ztratil nejkrásnější barvu, měla moje tvář ještě zbytek oné krásy, kterou jsem pomalu ztrácel.

Duševní sklizenost nastoupivši na místo bývalé mladistvé svěžesti byla pro ni, kteráž také žila v zá- rmutku, nebezpečnějším kouzlem než svodná svěžest mladická.

Sdílel jsem jí, že jsem cizinec, samotář, kterýž trávi většinu svého života na cestách, a prohlásil jsem zřetově, že jest mým úmyslem zdržet se nějakou dobu v soused- ním městě, poněvadž zdejší okolí má pro mne zvláštní půvab.

Toto rozhodnutí pojal jsem sou- řašně, co jsem s ní hovořil i po- znal jsem při tom nový dojem ra- dosti, když jsem pozoroval, že záblesk spokojenosti přelétl jejím obličejem.

Celá romulva trvala pouze ně- kolik minut. Vzdálil jsem se, avšak nikoliv tak, aby můj zrak při lou- čení neprozradil, co mě nitro- čitilo.

Téhož večera, když jsem si byl vynášel byt v malém městečku, seznamil jsem se se smlostí ci- zincem dovozenou s ochrázkyní Nicolinou, paní B., která se svou pokřtečkou škrabočkou vid- né lidumilnosti nemohla se vy- hnotiti tomu, by nenázála se po- hostinnou k cizinci, kterýž po- něžen a pokorně jí o to žádal.

Zvala mne tedy, abych někdy, co se v tomto kraji zdržím, strávil večer v její domácnosti — kteréžto nepřijemnosti bych se nebyl pod- robil (nemohl jsem vystát té ženy), kdyby denně se utvrzující půvab, kterýž blaženost moci pohličeje do nevinného obličeje Nicoliny ne- byly by mne odškodňovaly za dlouhý rozmluv, které jsem si musil dát líbit u staré paní.

Ten, jenž děkuje lásce za útrapy svého života, stěží se poddá, když nová náklonnost — třeba i po- delší době let — dobývá na něm naděvdy. Odmítáme s rozhořče- ním, s překvapením, takřka s ošklivostí pouhou již možnost takového případu: nedovede me si představit převrat celé naší povahy, abychom se při tom nehrozili moci, kteráž láskavými a opojnými slovy ukazuje na pouť, k níž konečně dobrovolně vztahujeme ruce, když nemáme odvaby od- strčit od sebe nový svět květů, který pučí v našem nitru.

Ach, a této odvaby se mně už dávno nedostávalo! K blaženosti znovuzrození klekal jsem před na- dějí a nebo seslanou, která měla otevřítí uzavřené smysly pro víiv světa.

Co byl mně nyní svět se svým trápením?

Brzo poznával jsem, že sopka, jež ponala ve mně vřela, bude stejně silná jako ona, která spou-abila takové zhubné následky.

Ale pomysli! jsem si — a tato myšlénka přivedla mne k mnohem větší blaženosti — nyní je tvá láska ryzi: bude mít rozhodně v zápatí štěstí, štěstí pro toho, kterýž tolik vytrpěl, že by mu věčná láska už

z milosrdečností seslala některého ze svých andělů.

Do této božské naděje vyhýká- val jsem se stále více a více.

Nemohl jsem žiti, neviděl-li jsem každý den blahého obličje Nicoliny. Jen dokud jsem byl u ní, měl jsem úplný klid: jakmile se objevila, prchly všechny černé vzpomínky, které mne jindy vždy vrušovaly z mého blaženého sna a nutily obličeje se naspět do býva- lé černé noci. A tenkrát stal jsem se báziiv, chtěl jsem nit světlý den a proto jsem se uchýtil k Nicolině.

Častěji sešli jsme se za její pro- cházky v osamělém lesním parku, a nepokusila se ani vyličeovat ti- nadšení osiňující veškerý můj roz- um, když jsem poprvé zpozoroval, jak se při mém příchodu její tváře rumělá a jak její neklidné zraky vyhledávají předmět, na němž by utkvěly, a když mimo mne neuhlaly jiné, jak se klopiiy sydlivě k zemi.

Jž dávno jsem jí světlil, že jsem vyslechl její rozmluvu s přítelkou a že má upřímná a vroucí sdělost s jejím trápením pomáhá mně méně cítiti svůj vlastní.

Splátila mně mou důvěrnost stejně otevřeně a změnila se, až onou mně, jenž o její ruku žádal, se navrátil z cest, že bude mu musit dát odpověď, a k vůli této odpovědi že ronila tenkrát slzy.

Ale od té doby již neplakávala a odvážil jsem se domnívat, že její myšlénky našly jasný cíl.

Dosud vyžhával jsem se hovo- ru s ní o svých poměrech v otčině. Nevěděla o mně, jsem-li bohat nebo chud: pokládala mne za člo- věka z prostředního stavu, posti- ženého velkým a dlouhotrvajícím neštěstím, a nemohl jsem tomu ujit, abych neviděl, jak si její ne- vinná a dětsky učená duše uo- žila těžký úkol vyprostit aue z pout temných mocností, aby mně vrátila klid a usmířila mne se živo- tem a se mnou.... Ach, oza k vůli mně zapomněla již i na své souze- ní....

Nesčetnkrát ptal jsem se sebe, je-li správné přijímat obět od tohoto mladého, důvěřivého srdce. Bude se ona vždy čitit šťastnou na osamělém Helgenasu, kdež velmi málo návštěv přerušuje jed- notvárnost....

Ó, jak dalek jsem byl tenkrát tušení mnohem nebezpečnější osamocnosti, k níž jsem ji ve sku- tečnosti musil odsoudit — k osamocnosti, k chudobě, proti níž vysoké, vyzdobené, třebas lidu- prázdne komnaty Helgenasu byly nejvyšším, nebeským rájem, nej- bohatším přebýtkem zámožnosti!

A poněvadž to bylo také vše, co jsem z vnějších vřhod mohl vě- stí milence sibi, chtěl jsem ji uscho- vat toto tajemství jako překvapení na dobu, kdy mně sdělí své milé, vytužené význaní lásky.

Kdybych byl našel Nicolinu v ústrní štěstí obklopenou obyčej- ní radovánkami a zřabavými mládi a krásy, nebyl bych věru nikdy, i kdyby to možné bylo a já jí mi- loval ještě víc, odvážil se žádat na ní, aby sdělila osud muže, kterýž přinášaje jí své jméno darem sou- časné před ní uzavřá brány k bu- yarému světu mládi, v němž byla zvykla žiti.

Ale Nicolina neznala tohoto záživého, rychle pomíjejícího štěstí představujícího oprávněnost jejího věku: neznala blaženosti, neznala života, a ať bych jí byl nabízel cokoli, vše mohlo být, jsouc rá- zově zbarveno láskou, pokládáno za velké štěstí u rovnání s tím, co na ni čekalo, ať už vstupit ve sňatek s osobou, kterou si neoby- čejně oškliivila, aneb zůstané u ženy, která v tom případě ne- spolila ním, aby jí ztrpčila život.

Rozhodl jsem se tedy beze všech výčitek svědomí, že vložíím blaho nás obou do její ruky: ať sama o tom rozhodne....

Dna příchodu nenáviděného ná- paníka se blížil.

Viděl jsem opět oči Nicoliny zalívat se slzami a strach nastou- pil na její mladosti radosti, které před nedávnem odrážela se na jejích krásných rysech.

Tenkrát v jedné z oučeh po- svátých večerních chvíli, kdy slunce vřhá svou planoucí glorii kol korun stromů, našetřávil jsem jí slova lásky a prosby, aby mně byla milosrdným andělem, kterého mně sen už dávno slihoval za vůdčí hvězdu na mé temné cestě.

Georgu! Tys též jako já, třebaš láskou jiného druhu, zbožňoval tuto čistotu, tuto nebeskou ženu — proto pochopíš, jak a tvoje matka vypadala v prvním mladistvém pá- vahu a v okamžiku, kdy v blažém vědomí, že může vypinit mou prosbu, položila zlatovlasou hlavu na mé prsa a slihovala mně, že bude mně věm, že bude mně družkou v životě a v smrti.

Nyní jsem teprv pochopil vý- znam svého sna.

Při jsem z pravce láženo ti, Pokračování bud.

Slabé cítku

trpící krticemi, nečistou a sešláblou krví, nedostatkem živostí, uživeny jsou zdravými a silnými uživáním

Dra. Petra Hoboka.

Tvoří ozo novou, zdravou krev, buduje kosti a svaly. Je v užívání po 100 let.

Dr. PETER FAHRNEY, 112-114 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej šicích strojů.

Právě jsme obdrželi železniční náklad WHEELER & WILSON BALL BEARING šicích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili — proto prodáváme během tohoto týdne 100 šicích strojů.

V těchto zahrnuje jsou šicí stroje všech soustav vyráběných a to za ceny, v Omaze dosud nebyvalé.

Zaměřte-li si koupiti šicí stroj, neopomeňte nás navštívit.

Budeme prořádat saratóné modely "drop head" šicích strojů \$15.00	\$25.00 šicí roje	\$3.00
"drop head" šicí stroje s dřevěnými koly \$15.00	šicí stroje s dřevěnými koly, které jsou dříve používané, ale nyní jsou nové \$5.00	\$2.00

Pronajímáme šicí stroje za 75 ctů. na týden. Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému šicím stroji vyráběnému.

Využíváme zdarma šif na stroji každý čtvrtěk a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO.,

Geo. Mickel, ředitel.

Telefon 1662. Roh 15. a Harney ul. 334 Broadway, Council Bluffs, Iowa. 612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

STORZ BREWING COMPANY

VYRÁBÍ

v sudech i lahvič a po celém západě rozesílá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupní firma: L. Kirsch Sr., Frick a syn. 1001 Farna ul., Omaha

Tel. 544.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku Cabinet a Extra ležák v sudečích a v lahvič. Vyrovan se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti všeobecnost. NAŠE ODMĚNA. Stáje se zvěšťující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehlivi sládci.

— Vaří a lahvuji výborné pivo. —

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliží si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perličé se a háné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmelu, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nížádém smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi záležáky.

Dodává se ve bednách a sice v lahvič hvortových neb pántových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 6.

JEWETT BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo, SOUTH OMAHA, NEB.

